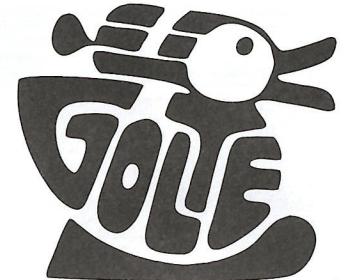

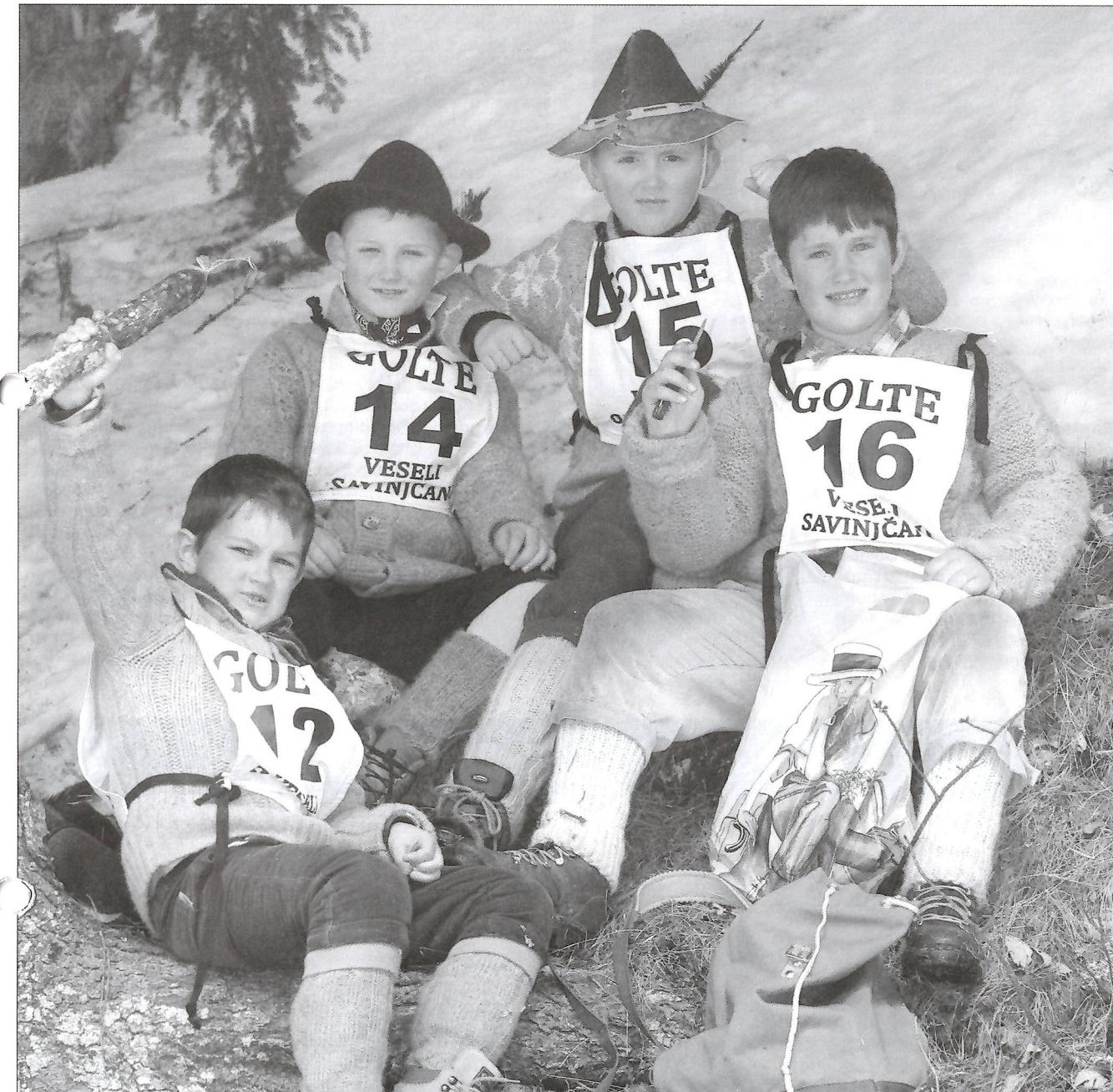
RACA

2012

SCLJ

Ski Club International des Journalistes
Slovenska sekacija novinarjev smučarjev

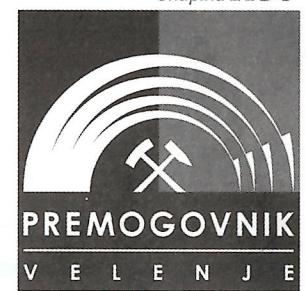

Na golteh negujejo tradicijo smučanja po starodobno. (Foto: ANDRAŽ PURG)

Skupina hse

45. SREČANJE SCIJ SLOVENIJE -
DRUŠTVA NOVINARJEV ŠPORTNIKOV
SLOVENIJE

GOLTE, 5. do 11. FEBRUAR 2012

POZDRAV RAČKAM IN RACMANOM

Je že tako, da se leto hitro obrne in prav veseli me, da vas, spoštovani kolegi in kolegice lahko pozdravim na našem 45. zimskem srečanju. Organizacijski odbor je po večkratnih srečanjih, dogovarjanjih, potrjevanjih po telefonu, elektronski pošti in še čem, vendarle uspel smučarsko uživanje pripraviti do začetne točke. Kako bo od tod naprej boste povedali vi, na nas pa je, da smo do konca tedna in našega srečanja prizadevni in vas poskušamo še malce dodatno razvajati.

Če vam bo lepo, bomo tudi mi veseli. Iskreno, torej: dobrodošli na Golte!

Duška Lah, v imenu organizacijskega odbora

P.S.:

Nek pregovor pravi: Vaše delo ni vaše življenje, vaše delo je tisto, kar počnete, da si življenje omogočili.

GOLTE - ZA VSE

Na visoki gorski planoti, od koder se odpirajo brezmejni razgledi na Kamniško-Savinjske Alpe, doživetja nimajo meja. V osrčju gora je vsak dan, ne glede na letni čas, lahko prav takšen, kakršnega si želite. Turistično rekreacijski center Golte je znal združiti naravne danosti s sodobno in živahno turistično ponudbo. Počitnice ali enodnevna potepanja po čudoviti kraški planoti so doživetje, ki si ga boste zaželeti znova.

Dobrodošli v objemu narave. V razkošju hotela Golte, kjer sprostitev in užitek dobita povsem nov pomen. Kjer se hitri tempo življenga upočasni in bije v ritmu srca narave. Na 1.410 metrih je vse drugače. Pogled je veličasten. Pod vami se razprostira razgibana Savinjska dolina. Občutek je vznemirljiv. Popelje vas v neskončno raziskovanje.

Dotik je prijeten. Občutite ga v popolnem udobju bivanja. Dobro počutje izhaja tudi iz dobre hrane. Pravi kulinarični užitek diši po domačih dobrotah. Tradicija odličnosti, ki se skriva v neštetih okusih in vonjih, na mizi pričara bogat zajtrk, malico, kosilo ali večerjo. Recepti iz babičine kuhinje razvajajo vaše čute. S pokušanjem novih jedi spoznate nove kraje, z uživanjem ob znanih okusih, obujate spomine. Miza je vselej prostor druženja z dobrim.

Hotel Golte se ponaša še najboljšim smučiščem v Sloveniji (po izboru glasovalcev za Naj smučišče 2010/2011), ki meri dobrih 12 kilometrov prog vseh barv in težavnostnih stopenj. Ob obilici snega so Golte tudi raj za deskarje in tiste, ki smučanje zamenjajo za tek.

Golte so biser v lupinici Alp. Izkoristite dan in obiščite Golte.

PROGRAM NAPORNEGA DELA

NEDELJA, 5. 2.

Prihod od 16. ure dalje, parkiranje brezplačno zagotovljeno na ploščadi tik ob vhodu v nihalko, Žekovec. Prenovljena cesta (16 km) sicer vodi preko Šmihela do hotela na Golteh, a vožnje ne priporočamo, ker je premalo parkirišč, zato je potrebno avtomobile parkirati dober kilometr stran od vhoda v hotel.

Dobrodošlica: veliko nasmehov, toplosti rok, zaželeni so tudi poljubčki, tekoče okrepčilo, navodila, nastanitev. Okoli 19.30 večerja in neuradna otvoritev 45. Zimskega srečanja SCIJ Slovenija.

PONEDELJEK, 6. 2.

Hura, smučanje, sledi kosilo okoli 13. ure na terasi hotela Golte. Popoldan lahko savnanje, masaže ali spet smuka. Okoli 19.30 večerja in nato druženje, pa še: ob 21.30 sledi Račji-Goltavi TV DNEVNIK

TOREK, 7. 2.

Hura, gremo na smučine, ali pa tudi ogled

belih poljan! Kosilo okoli 13. ure ob smučišču Medvedjak, v starci leseni koči, s turistične kmetije bodo zadišale domače dobrote. Po smučanju lahko spet kakšno razvajanje, najviše ležeca knjižnica je odprta non-stop.

Večerja okoli 19.30, druženje, rumena majica, Račji - Goltavi TV DNEVNIK.

SREDA, 8. 2.

SLOVENSKI KULTURNI PRAZNIK !!!!!!

Od devetih dalje čakajo smučine ... Kosilo okoli enih, terasa pred hotelom Golte, popoldan pričakujemo nove goste, naše račke in racmane, zamudnike.

Ob 17.30 urí uradna otvoritev srečanja na terasi hotela Golte. Sledi kulturni program, tudi brušenje smuči za tekmo ...

Večerja ob 19.30, degustacija vin, druženje, rumena majica, pozivamo članstvo, da pripravijo kulturni ščepec po lastnem izboru, sledi Račji-Goltavi TV DNEVNIK

ČETRTEK, 9. 2.

Dan velike veleslalomske tekme, nabrusi-

mo smučke in hitro na progo, okoli devetih. Kosilo po tekmi, okoli 13. ure na Starih Stanah, razglasitev veleslalomskih rezultatov, potem smučanje ali razvajanje.

Pozno popoldan obvezno sestankovanje na letnem občnem zboru v kongresni dvorani hotela. Večerja ob 19.30, rumena majica, druženje, Račji Goltavi TV DNEVNIK, pa še kaj ...

PETEK, 10. 2.

Okoli devetih čas za mučenje na tekaški tekmi, potem kosilo na Starih Stanah, razglasitev rezultatov, degustacija vin.

Popoldan priporočamo obvezne priprave na večerni žur, živa glasba ... Slavnostna večerja ob 19.30, sladica bo postrežena v tako imenovani Ledenici, kjer bo uradna objava rezultatov tekem, podelitev rumene majice, pa še kaj in ... zabava tja do ranega jutra.

SOBOTA, 11. 2.

Čas za obračun in po zajtrku na svodenje prihodnjic.

ZA GOSTE JE TREBA SKRBETI

Na Golteh nad Mozirjem je zimska idila že od 19. decembra, ko so prvič pognali smučarske naprave. Še v začetku januarja je bilo odprtih le pol smučarskih prog, saj jim je kljub dobremu zasneževalnemu sistemu nagajalo toploto vreme, predvsem pa zelo močan veter, ki je pihal večkrat v mesecu. A direktor Ernest Kovač, priljubljeni Žika, je kljub temu velik optimist in zagotavlja, da se spleča na Golteh preziveti nekaj čudovitih dni.

»S prenovo hotela smo zasnovali nov produkt, dobili smo višjo označo kakovosti, zdaj imamo 4 zvezdice, iščemo nove goste. Veliko jih je iz Hrvaške, pa nekaj jih je iz Srbije, imeli smo tudi skupino otrok šole v naravi. Zasedeni smo skozi zimsko sezono skoraj 90 odstotno. Veselimo se prihoda novinarjev športnikov, s prireditvijo oziroma snemanjem oddaje Na Zdravje za nacionalno televizijo pa smo razširili krog naših obiskovalcev, saj je v petek 13. februarja naš planino samo zvečer obiskalo dodatnih tri tisoč gostov,« pravi Žika.

Razmišljate o dodani vrednosti pri vaši ponudbi?

Kadar smučanje ni možno, znamo kljub temu poskrbeti za goste. V hotelu so fitness, wellnes in pet savn, imamo zunanj in notranj manjši jacuzzi, kongresno in zabavno dvorano. Gostje lahko igrajo tudi namizni tenis, zunaj pa je smučarski tekoči trak za najmlajše in organiziran otroški vrtec. Na Moravi lahko gostje sančajo, po želji lahko organiziramo tudi padalstvo v tandemu. Zvečer pripravljamo pohode z bakiemi do Mozirske koče ali Treh plotov, priporočam tudi ogled sončnih zahodov. Vse to so naše dodane vrednosti. Razvijamo tudi kongresni turizem, saj imamo na razpolago moderno infrastrukturo in prekrasen ambient. Poslušamo želje gostov

Na Golteh pa še vedno gradite, kaj bo novega?

Tik za hotelom gradimo osem apartmajskih hiš, v šestih bo šest stanovanjskih enot, v dveh pa še po dve enoti. To pomeni, da dobimo 40 novih apartmajev, kar znaša 200 dodatnih ležišč na planini. Računamo, da bodo hiše v zaključni faziji pomladni, končane pa poleti. Nekaj enot bomo prodali, ostale pa zdržali v naši lasti.

Osebje na Golteh priporoča oddih prav na Mozirski planini, zakaj?

V naših brošurah smo že večkrat zapisali, da v razkošju našega hotela Golte dobita sprostitev in užitek nov pomen. Tam se hitri tempo življenga upočasni in bije v ritmu srca narave. Na 1410 metrih višine je vse drugače. Pogled je veličasten, pod vami se razprostira Savinjska dolina s pogledom na Šaleško. Popelje vas v neskončno raziskovanje. Dobrodošli!

OD ZDRKANKE DO BRATCEV IN SESTRIC SAVINJSKE DOLINE

Tudi letos bomo jedli. Tako kot vsako leto, boljše. Ker nas bo manj, bo kosilo izgledalo takšno, kot da smo v lepi in najboljši restavraciji. No, saj tudi bomo, vendar tega nismo bili navajeni. Nekaj pa povem, tudi letos pridejo k nam gostinci iz različnih delov Slovenije, tako da bo novi hotel Golte nekaj dni pravcata Slovenija - kulinarična seveda - v malem. Vsak od njih bo k nam prinesel delček svoje dežele, svoje posebnosti.

Najprej nekaj besed o kulinariki Spodnje in Zgornje Savinjske doline. Predniki iz tega dela Slovenije so morali imeti kar bujno domišljijo, vsaj po imenih jedi sodeč. Profesor dr. Janez Bogataj mi je, ko sem ga vprašal, kaj so tu jedli, kakšne so njihove značilne jedi, ki pa jih danes ne dobiš v nobeni gostilni, naštetal takole: »Najprej je tu češpljeva juha, pa hruškova čežana s štrukeljci. Tu je doma mohovt, pa ubrnjenik, firuš ali firovž, celo zdrkano imajo. Pardon, so imeli. Ajdnek, pohla, žlikrofi z različnimi nadevi od suhega mesa, suhega sadja, sladke skute, pa krompirjeve štruklje s suhim mesom. Ne smemo pozabiti na fiziolovo juho z jabolki, pa putertohe, pišurne, ajdove bratce, pa na masovnik in bratce in sestrice ...«. Kakšen okus imajo te jedi, ne vem, vem pa, da poznam zdaj tudi evropsko zaščiten savinjski želodec. Tega poznate tudi vi, če ne, ga boste poskusili v torek.

V PONEDELJEK nas bo razveselila Gostilna Tomi iz Portoroža. Tik pod Valeto stoji, v njej pa dela **Mate Matjaž**, ki je sicer postal že pravi domaćin, vendar pa so njegove korenine iz Mozirja. Takole je zapisal. »Gostilniška tradicija družine Matjaž» Gostilne Tomi sega v drugo polovico 19.stoletja, ko je Jože Matjaž leta 1908 odprl v Mozirju znano gostilno Pri Kočerju. Njegovo delo je nadaljevala hčerka Helena Matjaž, ki je delala tudi kot kuvarica na dunajskem dvoru, nadaljevanje njene gostilniške tradicije pa je danes najbolj znana celjska gostilna Gostilna Matjaž, ki jo vodi Pavle Matjaž. Mlajša, Marija Matjaž, pa je leta 1958 odprla svojo gostilno v Bakru pri Reki. Leta 1978 se je preselila v Portorož in skupaj s sinom Matetom-Tomijem odprla gostilno s prenočišči Tomi.

Gostilna s tradicijo pri Kočerju

Matjaževim je gostinstvo pisano na kožo že vse od leta 1908.

Zdaj je tam še hotel z restavracijo, v kateri vam postrežijo z jedmi, ki so jih nekoč jedli naši dedje.« Tomi je povedal, da nas bo razveselil z morskim jedmi, posladkala pa nas bo ekipa iz Celja.

V TOREK nas bodo razvajali domaćini. Na smučišču Medvednjak dričamo po njihovi zemlji, tam je tudi kočica, v njej pa nam bo gospodinja **Nataša Atelšek** iz turistične kmetije Šmihel nad Mozirjem postregla s čem drugim kot zgornjesavinjskim želodcem. Za pokušino. Potem pa pride slasta telečja obara z doma pečenim kruhom, pili pa bomo domaći toukec.

V SREDO nas bo gostila ekipa Caval group iz Ljubljane, ki jo vodi **Dada Jerovšek** in njen prijatelj **Brane**. Veliko Ljublanjanov ne ve, kje vse »kraljuje« Dada. Tu je restavracija in pizzerija Angel v Mercator centru Šiška, pa gostilnica in pizzerija Kavalino v samem mestnem jedru. Restavracija Evergreen, kulinarična hiša presežkov, je v bližini Smledniškega gradu, restavracija Element pa v poslovni hiši Domus Aurea v Črnučah. Nad restavracijo Angel je Lounge terasa Angel, kavarnica Kaval Club pa v bližini Gostilnice Kaval. Grajska

kavarna je seveda na Ljubljanskem gradu, ArtCaffe Tivoli pa v parku Tivoli. Mačja kavarnica je v Nami, Goodlife Castle Lounge club pa v Skalni dvorani Ljubljanskega gradu. Najnovejše priljubljeno zbirališče je zadnje čase kavarna in slastičarna Lolita blizu tromostovja. Ne smemo pozabiti na špagetarijo in pizzerijo Favolo. Dade ne bo, ker bo po desetih letih prvič odšla na dopust. V tople kraje. Vendar pride njena ekipa. Kaj nam bo prinesla, še ne ve.

V ČETRTEK bodo k nam prišli starci prijatelje iz Slovenjegradskega Va-Bo. Saj jih poznate. **Boštjan Paradiža, Primož Kotnika**,

dvojčka, ki nista enojajčna, zato pa skupaj dihata in snujeta nove načrte na Kopah. Že nekaj let so naši prijazni gostitelji. S koroškimi grumpi za predjed, pa jabolčnikom in pečeno svinjsko rolado. Komaj so našli čas, saj je nova sedežnica Pungart takšna pridobitev, da jim dela nikoli ne zmanjka.

DERI

Gospodarsko razstavlječe
Ljubljana
Exhibition and Convention Centre

HIPERKOREKTNO POTOVANJE ŠIROM TURČIJE

Da ne bom kolovratil: odkar sem kliknil na naslov spletnne povezave do hotela v Istanbulu, prve postojanke račje družbe na letošnjem svetovnem prvenstvu, sem se počutil zelo pomembnega. Turki so očitno vzeli svoj posel povsem resno in prvenstvo podaljšali za en dan, torej tudi za eno noč. Po drugi strani pa sem prepričan, da si naš ceh v teh fantastičnih časih vse to zaslubi. Časi za nas svinčnikarje še nikoli niso bili boljši.

V tem občutku pomembnosti sem onidan prebiral Jezikovne reže 2 na jutranjem rednem zasedanju in spoznal, da se pomembni ljudje v pomembnih situacijah izražajo hiperkorektno. Zato bom priliko o sestavi letošnje slovenske reprezentance hkrati izkoristil za lekcijo maternega jezika. Ako je bilo sestavljanje druščine za prejšnja prvenstva za spoznanje lažje, je bilo na Metino neskončno veselje tokrat še bolj lahko, vsled česar so bile prijavnice izpolnjene do časa že v mesecu decembru. V kolikor ne bi bile, naša sekretarka ne bi bila tako vesele volje.

V skladu s pravilnikom je bila izbrana sledeča reprezentanca. Izmed štirih članic, katere so se med seboj pomerile na Kaninskih tekma in v blatni rokoborbi, bodo tri potovale na svetovno prvenstvo, ki se odvija že 59 let. Maja Grgič in Petra Lesjak potujeta po rezultativih, Mariša Bizjak bo zaslugah. Nato smo Nevi Blazetič na našem severnoprimskem srečanju postavili vprašanje: »Ali bi bila pripravljena oditi v Turčijo?« Ob

10h je rekla še ne, v roku treh ur pa se je že premislila. Imamo torej tudi veteranko. Smatralismo, da si je Lebanova Carmen mestu v reprezentanci zaslužila s tem, da je skrbela za organizacijo ter pripravo prvenstva. V izogib kakršnemukoli dvomu, kdo je doprinesel največji doprinos Kaninu 2011, je bila v reprezentanco vključena tudi Mojca Durmančič. Da bo naša vrsta tokrat pretežno sestavljena iz žensk, bo superveteransko mesto zasedla še Marjetka Soštarč, kateri Turki že kupuje medalje.

Potrebno pa se je bilo še več potruditi, da smo širom slovenskega področja nabrali dovolj kerlev. Nazadnje smo enega padalca našli v Novi Gorici, koder je Igor Mušič zapolnil veteransko praznino. Slovenske superveterane bo zastopal Darko Koren, le-ta si je to zasluzil iz razloga, ker je dovolj star napram mlajšim. Nadzor nad neukročenimi bo v izogib težavam vršil nihče drug kot Vlado Krejač, ki se bo posluževal vseh možnih ukrepov, da ne bi na Slovenijo metali slabu luč, vendar temu ne bo tako. Saj bom kot kapetan vse naredil zoper to.

Tekom prvenstva, katero se bo odvijalo v času od 25. februarja do 3. marca, bomo zgoraj naštetili uživali, medtem ko Vam želimo obilo zavisti. Še prej pa veliko uspeha na Goltežanskih strminah.

Zapisano v Tolminu, dne 22. januarja 2012, ob pomoči in podpori Marije.

BLAŽ MOČNIK

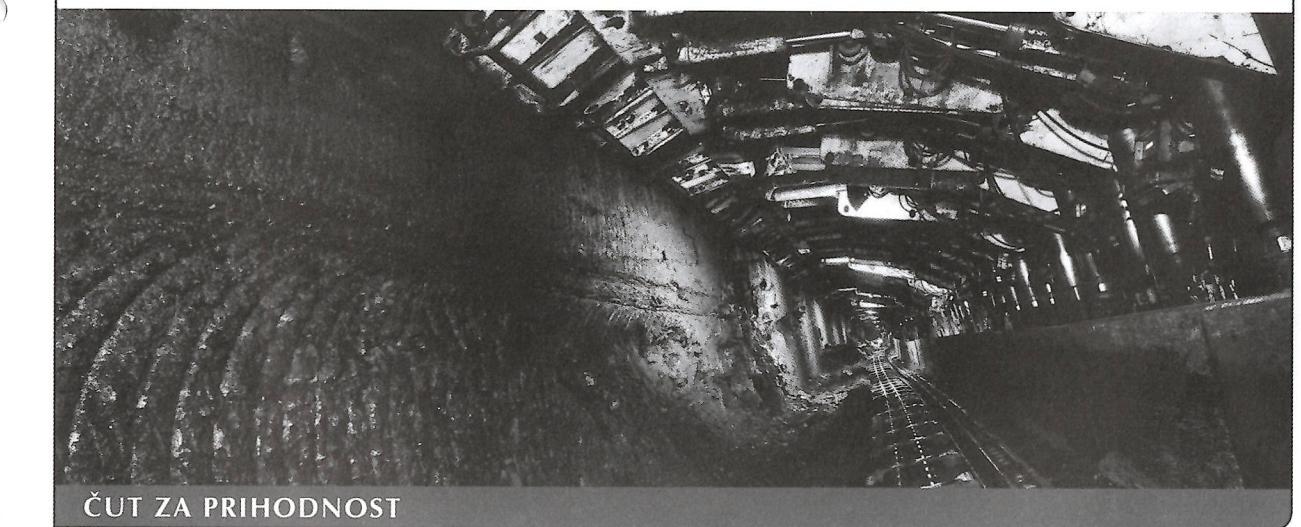
PREKMURSKI SEJEM

Skupina HSE

V Premogovniku Velenje, ki predstavlja referenčno točko v premogovništvu Zahodne Evrope, svojo uspešno zgodbo gradimo na temeljih tradicije in lastnega znanja, z najboljšo tehnološko opremo, s pripadnostjo zaposlenih, ki so vrhunsko usposobljeni na različnih področjih, s smelimi začrtanimi razvojnimi koraki, usmerjenimi vse do leta 2054.

Z namenom še učinkovitejšega upravljanja z energijo smo lani pristopili k pridobitvi mednarodnega certifikata za standard ISO 50001 in kot prvi premogovnik ter ena prvih energetskih družb na svetu s tem še dodatno potrdili energetsko učinkovitost v podjetju.

ČUT ZA PRIHODNOST

12. DRŽAVNO PRVENSTVO V TEKU ZA NOVINARJE

V okviru 19. teka ob Savi, ki ga prireja Športno društvo Ježica, je Društvo novinarjev športnikov SCIJ Slovenija 16. oktobra na obrobju Ljubljane (Ježica) pripravilo 12. državno prvenstvo novinarjev v teku.

Novinarji so tekmovali na 4- in 13-kilometrski progi. V imenu SCIJ je medalje najboljšim podeljevala Sonja Žnidarič. Izidi: 4 km, moški nad 45 let: 1. Robert Bauman (Radio Kranj, 17:52), 2. Hinko Jerič (Velenje, 29:35); 13 km, moški do 45 let: 1. Teodor Lipicer (RTV Slovenija, 49:36), 2. Mitja Volčanšek (ŠD 3šport, STA, 50:02), 3. Uroš Esig (Večer, 55:44), 4. Robert Kukovica (RTV Slovenija, 58:13), 5. Matej Hrastar (Radio Slovenija, 1:00:17), 6. Aleš Kocjan (Večer, 1:06:37); moški nad 45 let: 1. Igor Jurič (RTV Slovenija), 2. Venčeslav Japelj (Primorske novice, 58:25); ženske do 40 let: 1. Barbara Markun (Gorenjski glas); dame nad 40 let: 1. Bojana Rugelj (RTV Slovenija).

DEPL

gorenje

PETROL

V ALEGHI PRI HRVATIH

Pokorno javljam, da sva z Miranom Kljunom bila v Aleghi pri Hrvatih in da sva smučala.

Bilo je malo manj resno kot pri nas, ampak zabavala sva se in veliko smučala, ker je bilo vreme prijazno, snega pa je bilo še kar. Sva tudi tekmovala, v najini superveteranski kategoriji sva bila najboljša, prvi Miran, drugi jaz, tretji Duško Stajić. Več pa napis v tej kategoriji ni bilo. Plačala sva samo po 5 evrov za vsak dan smučanja. Bilo je lepo in vse v redu. Danihelju sva dala flašo ali dve in se mu zahvalila.

DERI

Mercator

ZADNJI KRITERIJ BREZ IZGREDOV

Kriterij zadnjega snega je na Kaninu 2011 minil brez slehernega škandala ali izgreda in tako gledano je z novinarskega stališča zadeva ostala nezanimiva; navsezadnje o prometni nesreči, ki se ni zgodila, nihče pri zdravi pameti ne more poročati.

A vendar se o srečanju kriterija zadnjega snega da nekaj povedati. Denimo, da je bilo vreme, ki ni pomembna tema pogovorov le med Angleži, še kar; dalo se je smučati, čeprav drugi dan v slab svetlobi, prvi dan pa z nekaj vetra a z dokaj radodarnimi sončnimi žarki.

Če bi bila to prireditev na državni ravni, za katero bi bil zadolžen predsednik republike, bi kajpak mediji poročali, da dr. Danila Türk ni bilo. Vaš poročevalec ugotavlja, da ni bilo predsednika organizacijskega komiteja Kanina 2011 Blaža Močnika. Zadržki niso znani, domnevam pa, da so bili hudi, kajti Blaž se ne brani ne snega in ne kozarca. Prav tako ni znano, zakaj ni bilo Mojce Dumančič, za katero ne vem natanko, kako navdušena je

nad snegom, vem pa, da ji je kozarček (zlasti poln) ljubo orodje. Tokrat se je z vodilnimi v Vančarju dogovorila za opoldanski golaž in jabolčni zavitek, nato pa ostala doma ali kje drugje. V ozadju sta sodelovali, kot bržkone veste, so imeli Kanin 2011 na skrbi naši ljubi primorski kolegi-ice, Carmen Leban in Špela Kranjc. Osebnost dneva je bil vsekakor Miloš Batistuta, ki je pritovoril zajeten tovor rib in jih tudi samoročno (nemara tudi lastnoročno) spekel v slogu najboljšega šefa najboljše ribje restavracije na vrtu gostilne našega prijatelja Veskota. Gostilna Pod lipco je zdaj že bolje urejena in opicanjena (mislim, kakšna beseda, kaj!), lastnik Veselin Vujočić pa enako v formi kot vedno in raddodaren s tekočimi opojnimi substancami. Prve runde so bile skoraj praviloma zastonj, naslednjih dvajset ali več smo kajpak spodobno plačali.

Meta Verbič je bila kot vedno učinkovita, zabavna in zaželena.

Tekmovalni del (če odštejem nekaj neutravnih in neprijavljenih in zato tudi neregistriranih seksualnih dvobojev ena na ena)

je bil letos skromnejši kot lani. V barelah sta zmagala Večeslav Japelj in Janez Čuček, drugo mesto sta doseгла Franci Ferjančič in Bojan Glavič, tretje pa Vesna in Marko Marčič. Pri tem je zanimivo, da je Janez Čuček v petih letih tega tekmovanja zmagal že četrtoč, vsakič pa z drugim sotekmovalcem: prvo leto z Blažem Močnikom, nato z Rajkom Ocepkom in Joškom Boncljem ter na Kaninu 2011 z Đepлом.

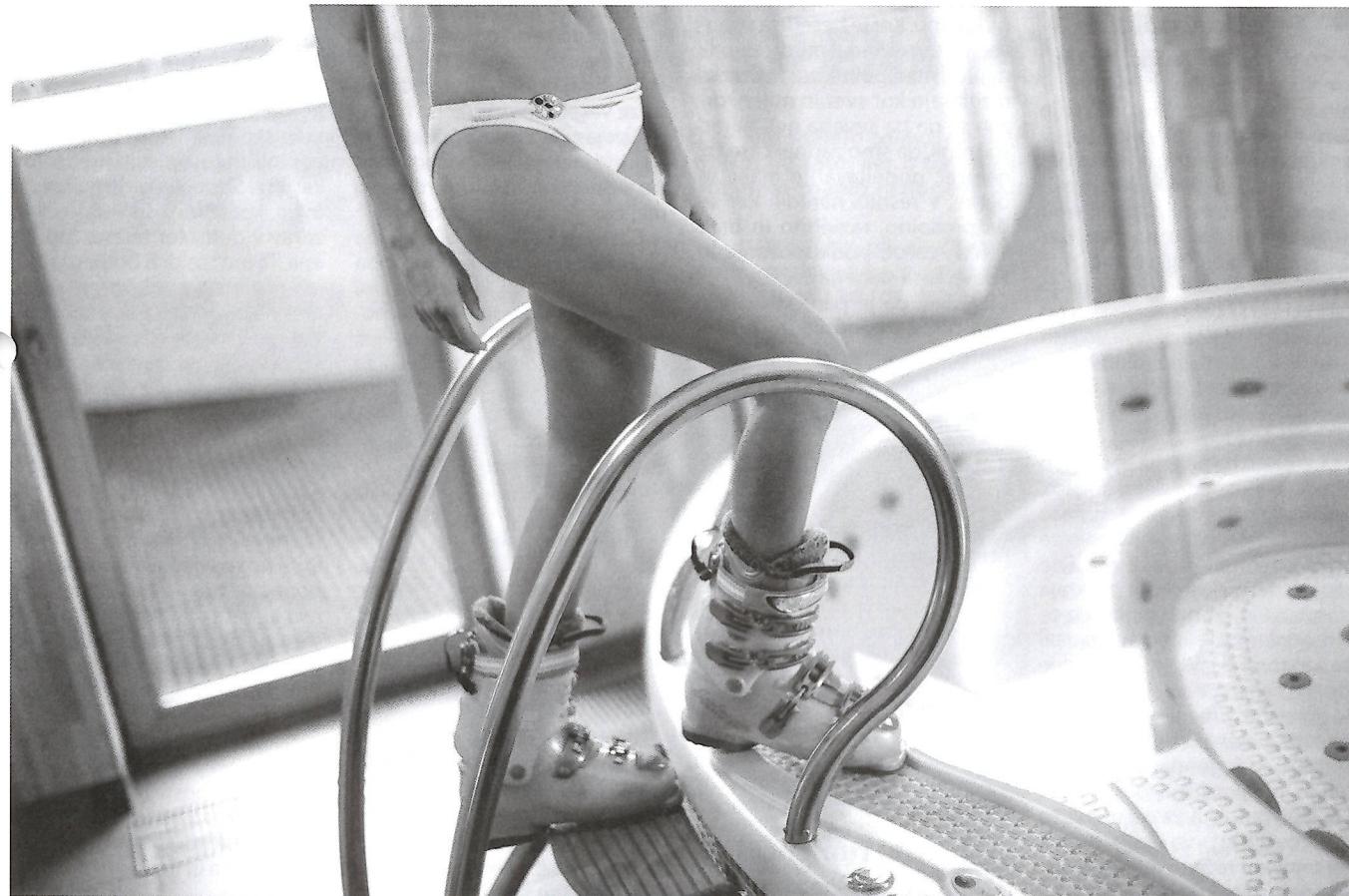
Ostalo je odprtlo, kaj bo s tekmo v balinjanju, ki smo jo leta 2010 v Bovcu organizirali prvič, zmagala pa sta, tako kot tisto leto v barelah, Joško Boncelj in Janez Čuček. Na javni razpis sta se prijavila v paru le Franci Ferjančič in Janez Čuček, ker pa ni bilo nasprotnik, torej tudi tekme ni bilo. Vprašanje za razsodnike: sta bila kljub temu prva ali ne?

S tem vsekakor izjemno zapletenim in malo pomembnim vprašanjem se ta raport s Kanina 2011 tudi končuje, Kanin 2012 pa je tako rekoč že pred nosom, vrati, tik pred zdajci ali tu nekje, blizu. Čao!

JC

OBČINA MOZIRJE

KDO BO RUMENA MAJICA?

Kratek pogled v še ne povsem raziskano zgodovino naših rumenih majic

Naša smučarska srečanja bi bila brez rumenih majic kot juhica brez dobre začimbe, zato se stara tradicija nadaljuje. Enkrat bi sploh kazalo pogledati v našo prazgodovino in pobrskati ter nepreklicno dognati, kdo se je tega simbola spomnil, kdaj, kako in zakaj. Za zdaj kaže, da smo na dobrì poti razkrivanja skrivnosti stoletja.

Oni dan sem po teniški partiji ob kozarčku o tem klepetal z **Jožetom Pogačnikom**, bolj znanim z bojnim, nekoč bi rekli partizanskim, imenom Jojo. Rekel je, da smo si rumeno majico nekako sposodili po zgledu kole sarjev, ki to oblačilo podelujejo najboljšim.

Teden dni kasneje, kar priča o elementih poglobljenega raziskovalnega novinarstva na daljši rok, sem ga po tenisu, ki ga itak igrava vsak teden (kadar nista na smrt ali hudo bolna, sta v igri tudi Matjaž Tanko in Andrej Novak), znova pobaral, kako je s tem. In Jojo je, nerad, ker je skromen, rekel, da je pravzaprav idejo o rumeni majici prinesel v naše društvo on.

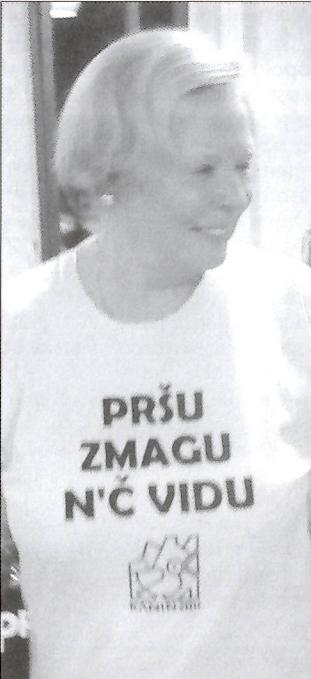
Začetki tradicije

Ko je namreč nekoč, ne tako kmalu po naselitvi Slovanov v teh krajih, po ozemlju nekdanje Jugoslavije sto in toliko kolesarjev enkrat na leto okroglo teden dni vrtelo pedalja v dirki Po Jugoslaviji, so res podeljevali najboljšemu kolesarju rumeno majico. Ker pa je dirko spremljalo tudi več novinarjev, sodnikov in drugega tehničnega osebja, so se le-ti po vsaki etapi majčkeno poveselili in prej da kot ne tudi zapili. In tisti, ki je uganjal tisti večer najhujše norčije, je naslednji večer dobil rumeno majico.

Jojo, ki je bil nekega večera po koncu neke etape deležen te časti, je to idejo kasneje prenesel v naše društvo. Taka naj bi bila geneza tega početja, te naše rumene majice. Ampak stvar ni do kraja dognana in preden bo kdo iz te teme doktoriral, bomo o tej zadevi še kakšno rekle. Kajti spet nekje drugje sem namreč slišal, da ima to opraviti z rumenim tiskom, a se mi zdi to manj verjetno. Ampak o mitih in legendah se je vselej govorilo različno, dasi kajpak spoštljivo. Toliko za najnujnejšo informacijo in prvo silo, bomo pa te temi kot rečeno namenili več pozornosti enkrat drugi.

Lanski rumenčki

Za osvežitev spomina in da

Rumena majica tudi za Sonjo Žnidaršič ... in za uredništvo Race - Sončka in Igorja

Transparentne majice
Zdaj nekaj več o rumenih majicah lanskega zimskega druženja na Kaninu. Ker je besedica »transparentno« silno v modi (kajpak najbolj med politiki, ki ta pojmom razglašajo kot svet in nujen, držijo se ga pa seveda ne), bi rad spomnil, da smo zadnje čase to, namreč podeljevanje majic te barve, v resnici naredili kar se da prosojno, razvidno in brez spletka, zarot, podkupovanja in kdove česa slabega še.

Mislim, da je pametno, da o tem odloča komisija in še bolj pametno, da so imena članic in članov komisije znana. Tako je bilo nekaj zadnjih let in tako naj bo tudi letos in še kdaj pozneje. (Med letošnjim druženjem bomo seveda tudi objavili imena članic in članov komisije.)

In tudi, da se dileme, če do njih pride, javno objavijo. Tako smo naredili lani, ko so se porodili pomisleki, ali je prav, da dobijo rumene majice članji organizacijskega komiteja, ki so nas hkrati razveselili s simpatično skupinsko pustovsko preobleko. O čemer smo pravočasno poročali v nedvomno daleč najbolj branem časopisu, kar jih je na voljo med našimi srečanji, namreč v Raciju.

Lanski rumenčki

Za osvežitev spomina in da

bomo lanskoletne trofeje lažje primerjali z letošnjimi, nekaj podobnosti o naših rumenih junakih z zimskega Kanina 2011.

»Končno sem jo dočakala, ko sem že skoraj obupala, da jo bom sploh kdaj dobila,« je zadružoč solze veselja in presrečno hlipanje, pojasnila **Binca Podbevšek**, ko si je nataknila (v odsotnosti česa drugega tisti hip) rumeno majico.

Carmen Leban je bila idejna voditeljica skupinskega nastopa Škotov in Škotinj, ki so s svojimi karo vzorci vzbudili nemalo pozornosti in zanesljivo prav toliko, če ne več, radovednostni ... kaj se namreč pod krilci skriva?

Rajko Ocepek je plesal kot Fred Astair, le da ima lepšo postavo kot jo je imel pokojni bolj šibkega stasu ameriški plesalec, znan iz nekdanjih musicalov. In v rumenu se je lahko oblekel, ker je rešil življenje Blažu Močniku ali pa ga vsaj obvaroval hude telesne poškodbe. Blaž se je namreč, skrajno razigran in zavedajoč se, da ga gleda mična izvoljenka, vrgel s precejšnje višine naravnost na glavo. To bi lahko zanj imelo mučne in usodne posledice, če ne bi Rajko pogumno in spretno nastavil svoje telo, predvsem roke, in mladega zanesenjaka obdržal praktično nedotaknjenega.

Tako je bilo lani na Kaninu 2011 kar zadeva rumeno majico. Kako je bilo letos, boste brali prihodnje leto. Samo zdvari bodite in ne se dat dol bolezni, drugim pa kar se da pogosto in kakovostno.

JANEZ Č.

Sončkov PS

Z rdečico na licih (zavoljo Janezovih komplimentov) moram vseeno dodati en skromen post skriptum. Prva nič ne dvomim v objektivnost presoje komisije za »ta rumene«. Prav ta komisija bi si morda bolj od mnogih dobitnikov prestižnega priznanja prva zaslужila rumene majice. Vse imajo na očeh – pomeni – vse dni druženja dežurajo, »špegajo«, opazujejo, ocenjujejo – evalvirajo – bi rekel. A tudi najbolj budnim med najbolj budnimi se zgodi, da kaj pozabijo. In ta pozaba običajno doleti tiste, ki dobitjo rumene majice zadnji dan. V svojem pregledu lanskih rumenih dosežkov je Janez Čuček pozabil prav na dobitnico rumene majice za zadnji kaninski dan. Znamenito rumeno majico Prišu, vidu, zmagu je namreč dobila Sonja Žnidaršič. Sonja se ni ustrašila sila močne konkurenčne v teku v kategoriji super veterank: Marjete Šoštarč in Miče Vipotnik. Korajno jima je kljubovala in zasluzeno osvojila bronasto medaljo. Pa rumeno majico tudi. Priznam, da sem tudi sam, v zelo meglemem spominu na dan, ko sem (po Korenčovi zaslugi bolj kot po svoji) dobil svojo prvo smučarsko medaljo in jo obilno zalil, pozabil. Ni pa Igor. Ki je tudi dobil rumeno majico. Kar pomeni, da rumene majice ni dobil Sonček, ampak uredništvo Race. Skrbno, kot to zna le on, je poskrbel za fotografijo. In ta je dokaz. Čestitke Sonji.

Naši železni – zmagovalci kombinacije na Kaninu: spodaj od leve: Tinček Guzej, Neva Blazetič, Maja Grgić, Petra Lesjak Tušek, Miloš Batistuta, Špela Kranjc in Helena Lovinčič; Zgoraj od leve: Rajko Ocepek, Miča Vipotnik, Blaž Močnik in Barbra Jermann.

MEGLENA NOČ

V zadnji lanski kaninski noči se je dogajalo toliko, da je to skoraj nepopisno. Še bolj nepopisno je zato, ker o tem ničče noče pisati, moj spomin pa je (iz vsem znanih razlogov) zelo meleg.

Vem, da smo že popoldan in tudi dobro pili – nefiltrirano na sonaraven način pridelano zamičnim kisom, če se ne motim

– in tudi dobro jedli – fízol na toč z balzamičnim kisom, če se ne motim

ki nam je igral, super. S starim rokom nam je vsem zlezel pod kožo. Potem vem bolj malo ... Spomnim se, da mi je Agneška vrnila kolenčnik, da smo plesali in peli in da so organizatorji podeljevali priznanja za delo v skižu. Res sem hotel v tej Raciji objaviti imena vseh, ki vlečejo ta naš že rahlo upešani gerontološki voz naprej. A so organizatorji spisek nekam založili. Kot sem sam založil svoje priznanje (in ključe od avta) ter ga po Metini zaslugi dobil šele po kriteriju zadnjega snega (ključe sem našel sam). Po Igorjevi zaslugi, Igor je namreč vse dogajanje fotokatal, vem tudi, da smo imeli krst. Krstili smo Mariša Bizjak. Punco, ki je bila z nami prvič, ki se je odlično vklopila in ... ha, ha ... v nasprotju z vami, dragi moji ..., odlično sodelovala tudi z Raco.

Aja – pa tudi naši najbolj železni in vsestranski so dobili več kot zasluzene medalje.

Prekleta »meglja«. Koliko boljši bi bil ta tekst, če mi ne bi padla na oči..

SONČEK

Krščena je bila Mariša Bizjak, ker je bila edina prvič na srečanju, pa še Skojevka povrh.

Slovo od Dragiša Modrinjaka

ZAPUSTIL NAM JE DRAGIŠA NAŠE PODOBE

Ni ga več, Dragiše. Z njim je (28. oktobra lani) umanjkal s spiska udeležencev prvega našega uradnega srečanja še en priljubljeni novinar, ki je bil zraven tudi na mnogih poznejših (tudi onih v tujini) srečanjih, s katerih so ohranjene mlajše slikovne podobe mnogih med nami, ker je Modrinjak, zanesenjaški fotoreporter, nosil s seboj fotoaparat na mnoga smučišča in je tako ustvarjal slikovni spomin na mnoge novinarske smučarje.

Bil je namreč straten novinar, ki je ustvarjal slikovno zgodbino, ko je kot Večerov fotoreporter skozi okular videval in ovekovečil ogromno slovenskih in jugoslovenskih krajev ter ljudi povrhu. Ni bil samo fotograf, saj so bile njegove slike pogosto umetniško oplemenitene.

V naši družbi je bil brka-tež z bujnimi lasmi vselej dobre volje, družaben, skrajno zavzet tekmovalec in je organizatorjem rad pomagal, kadar je bilo treba. Ter: slikal je, slikal, slikal. Zato bi brez njegovih slik bile naše prve Race grafično shirane, pozneje pa tudi manj zanimive brez njegovih mojstrskih športnih fotografij.

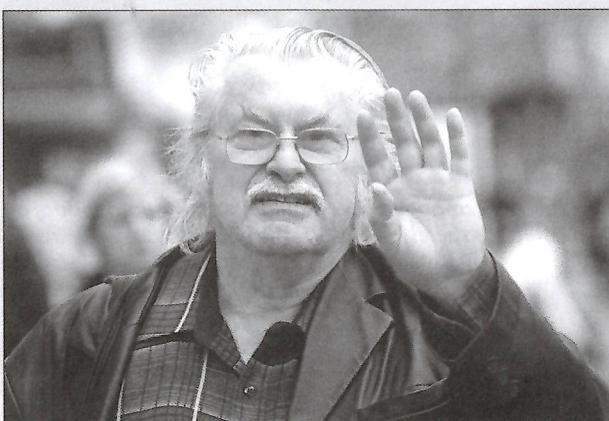

Rodil se je 8. oktobra 1935 v Srbiji, a se je kmalu z družino preselil na Ptuj, kjer se je pri fotografskem mojstru priučil obrti. Zatem ga je leta 1958 bol po naključju zaneslo v Večer, v katerem je delal do upokojitve, po nej pa še za Delo. Bil je izjemno delaven, saj je opravljal neredko kar dve službi (eno še v mariborskem gledališču). Njegove fotke so mu leta 1972 prinesle Petkovo nagrado DNS. Ni manjkalo tudi mednarodnih nagrad, njegove umetniške stvaritve pa so mu dodelile prestižni mednarodni naziv umetnika FIAP.

Bil je vztrajen zbiratelj vsega kar je omogočilo izdelavo fotografije in je načrtoval z njimi ustvariti muzej fotografije, a mu je te načrte prekrižalo po vseh novinarskih dirkanjih oslabelo srce.

Srce, ki je bilo zaljubljeno v otroke, zato njim žalujejo kar štirje – dve dekleti in dva fanta. Na zadnjem Vlaku bratstvaje spoznal ljubezen svojega življenja. Podelila mu je hčer, ki je stopila v njegove stopinje in je po njegovi smrti posnela film o njem. Barvito spričevalo ljubezni do očeta.

OTMAR KLIPŠTER

Slovo od Urške Šprogar

ODŠLA JE »GORSKA KOZA«

Torek, 30. november 2011, je bil lep, bolj jesenski kot zimski sončen dan. Zbrali smo se pod Kozjim vrhom – v Radljah ob Dravi. Žal ne zato, da bi se razpršili po koroških gozdovih in iskali gobe, kot že mnogokrat doslej. Za nas je bil žalosten dan. Poslavljali smo se od Urške.

Urška nas je vse osrečevala s svojo preprostotjo. Bila je polna idealov in nenehnega iskanja pravičnosti. In to ne glede nato, na katerem koncu sveta smo bili na naših novinarskih smučarskih in teniških popotovanjih. Včasih je bila tako hitra, da se je ni dalo ujeti. Tudi

ne njenih misli in idej, s katerimi nas je razveseljevala. Prav vse te zamisli so bile povezane s Koroško, z njenimi pridnimi ljudmi in njenimi naravnimi lepotami, ki nam jih je na jesenskih gobarskih srečanjih tako rada predstavljala.

Besedo Narava je pisala z veliko začetnicico. To so dobro vedeli tudi številni bralci Večera. In njim je Urška posvetila vso svojo ustvarjalnost. Gore, doline, gozdovi in morje so bili njeni v vsakem letnem času. Pozimi sta z Andrejem bredla vrhovom naproti, tekla je na smučeh in za seboj puščala strmine. Poleti je z veseljem vlekla vrvi

na jadranu ter iskala skrite kotičke na Jadranu, kamor bi se vračala s svojim Andrejem, z družino svoje hčerke Barbare, še posebej s svojima vnučkama Danajo in Minjo.

A tako rada kot na ljubljeni Kozji vrh, se ni vračala nikamor. Žal se ne bo vrnila nikoli več. Pogrešali bomo našo »Gorsko kozo«, ki je, tako sebi lastno na enem svetovnih prvenstev smučarjev, v Nemčiji je bilo, prekleta vse živo tamkajšnjim žičničarjem, ki so dostope pod sedežnico zaščitili z bodečo žico. »Ubogi zajčki – kje bodo našli svoje poti in hrano,« je bentila.

NEKAJ ZANIMIVOSTI ZGORNJE SAVINJSKE DOLINE

Turizem v Zgornji Savinjski dolini zaživi sicer poleti, pozimi je obiskovalcev manj, a smučišče Golte, pa tekaške proge in zaledeneli slapovi v Logarski dolini ter posamezna manjša smučišča so inovativna podoba za turiste tudi pozimi.

V Solčavi je bil odprt nov Center Rinka, večnamensko središče za trajnostni razvoj Solčavškega, ki z zanimivo vsebino skozi vse leto privabila tako domačine kot obiskovalce. Iz Mozirja do Solčave je okoli pol ure vožnje z avtomobilom, tako da se obisk obrestuje, v Rinki je na voljo domača malica, nakupite si lahko nekaj pristnih, domačih spominkov, predvsem so izdelani iz lesa in filca.

Letos se ponuja na Ljubnem ob Savinji tudi imenitna športna prireditev, na tamkajšnjih skakalnicah se bodo v svetovnem pokalu pomerile ženske v skokih, ki si jih velja ogledati. Izvedli bodo FIS tekmo, tako bo ta svetovni pokal napolnil vse postelje pa gostilne in športne objekte 11. in 12. februarja letos.

TERMOELEKTRARNA ŠOŠTANJ

TelekomSlovenije

SPET BOMO OBČNO ZBOROVALI

V skladu s Pravili društva se redni letni občni zbor Društva SCIJ Slovenija sklicuje v okviru zimskega srečanja "GOLTE 2012", na Golteh, v četrtek, 9. februarja 2012, ob 17.30 uri.

Predlagam naslednji dnevni red:

1. Otvoritev volilnega občnega zbora (pozdrav predsednika, zminuto molka počastimo spomin Urške Šprogar in Dragiše Modrinjaka)
2. Izvolitev delovnega predsedstva (predsednik in 2 člana) in zapisnikarja
3. Izvolitev verifikacijske komisije (predsednik in dva člana)
4. Poročilo o delu v letu 2011 (Vlado Krejač, predsednik)
5. Finančno poročilo za leto 2011 (Meta Verbič, generalna sekretarka)
6. Poročilo nadzornega odbora (Rado Božičnik)
7. Nadomestne volitve člena – ice IO Društva SCIJ Slovenija
8. Predlog programa za 2012
9. Predlog za organizacijo zimskega srečanja Mednarodnega SCIJ 2014
10. Razno – 46. (22. v samostojni Sloveniji) zimsko srečanje 2013

IO Društva SCIJ Slovenija
Predsednik
Vlado Krejač, I. r.

PISALO SE JE LETO 2002

Pisalo se je leto 2002, bil je mesec marec. Vogel, visoko nad Bohinjskim jezerom, je cel teden sijal v soncu in bil obarvan vijolično. Zakaj pa ne bom napisala, da mi kdo ne bi očital, da delam reklamo. Kar spomnите se. Snežna odeja je bila za Vogel sicer skromne višine, vendar smo vijugali po odlično urejenih progah. Pravi čudež.

Imeli pa smo tudi občni zbor. Tako kot vsako leto, boste rekli. Pa ni res. Bil je nekaj posebnega. 13. marca, proti večeru, smo se zbrali. Se spomnите, v tisti dvoranici s šankom. Za čuda pa smo bili sila resni. Prebirali smo Pravila društva, pogledovali na kandidatne liste. To je bil prvi občni zbor našega samostojnega društva. Letos beležimo njegovo 10. obletnico. Leta tako letijo, da se tega ne bi niti spomnila, če mi Sonček dva dni nazaj ne bi poslal maila z malo obupano prošnjo, da letos nima preveč gradiva za Raco, da si lahko tudi nekaj izmisli, ne pa preveč. Ko sem to prebrala, mi je kliknilo, da pravzaprav že deset let ne pišem samo zapisnikov in vabil za seje in drugih birokratskih opravil. S tem se je namreč začelo tistega 13. marca, daljnega leta 2002. Še se spomnim, da sva z Boženo sedeli na terasi pri Merjascu, srebaliborovnike in uživali sončne žarke. Pristopil je, kdo drug, kot sam kandidat za predsednika društva Uha in me vprašal: »Meta, bi kandidirala za članico IO in posledično pozneje prevzela delo tajnice društva?« Vprašala sem ga, kaj bom morala pa delat? Uha pa: »Napisat kakšen zapisnik, vabilo za sejo, pa se kakšno malenkost.« No, ja, to bi pa že in sva bila zmenjena. Že kar na občnem zboru sem bila določena za zapisnikarico. Nič hudega.

Potem pa naprej, leto za letom. Vsako leto nekaj novega.

Pazi Meta, v tridesetih dneh po volilnem občnem zboru ali spremembili pravil, moramo to registrirati na upravnih enotih, me prijavno opozoriti Boženu. In pazim, da je vse v rokih, ki ji je predpisala pravna država, ki pa včasih tudi po več leti ugotovi, da naša pravila niso v skladu s pravnim redom naše domovine. Tako kot se je zgodilo lani, ko so nam prvič zavrnili vlogo za registracijo zato, ker ni bila na njihovem formularju in ker spremnega dopisa ni podpisal predsednik kot zakoniti zastopnik društva ampak moja malenkost. Ko smo to uredili, pa so jo zavrnili drugič in nam naložili, da popravimo še nekaj »malenkosti«, ki so bile v pravilih od samega začetka leta 2002, pa jih pri prejšnjih spremembah niso opazili in so takratne spremembe čisto lepo registrirali.

Pozvonil telefon, gospa na drugi strani se prijazno predstavi, pove, da kliče iz Univerzitetne knjižnice in vpraša, če še vedno izdajamo našo Raco. Prijazno me opozori, da jim moramo vsako leto poslati 4 izvode. Tako jih poiščem za dve ali tri leta nazaj in jih posjem. Zdaj pazim tudi na to.

Potem se zgodidi, da ni nikogar, da vas spravi pravično in po vaših željah v sobe in postelje. Zraven pa še gledati, da je večina postelj polna vseh 6 noči. Ne glede na to, kdaj pridete. V ponedeljek do srede, torek – petek in podobno.

Kje pa je kategorizacija tekmovalcev? Izžrebati moramo vendar štartne številke. Kakšna kategorizacija? Prvič slišim in odriviram brez večerje spati. Pa me je spet izučilo. Še nekaj poleg zapisnikov in vabil za seje.

Seveda smo tudi pravna oseba in vse v zvezi s sponzorji in donatorji mora klapati kot to klapa v globalnem svetu. Prošnje, pogodbne, naročilnice, računi, dokazni material – da ja nista na isti fotki dve zavarovalnici ali kaj podobnega. Še dobro, da Božena – moja mentorica na tem področju – bdi nad menoj. Sva res dober par, čeprav se včasih zgodi, da hočeva ena drugi nekaj dopovedati, na koncu pa ugotoviva, da sva na isti valovni dolžini in se samo smejava. Prav včeraj se je zgodilo nekaj takega. Ena je poslala mail z naročilnico, druga pa spraševala, kje je napisan znesek za transparent ob proggi. »Poglej, saj je napisano v rubriki na levem spodaj.« V kakšni rubriki, saj ni nobene.« Potem na drugi strani smeh. In: »Spregledala sem pripomko.« Uganka je razrešena. Včasih je res prav zabavno.

Zadnje dni pred začetkom srečanja je najpogosteje vprašanje: »Koliko pa nas bo dnevih, da bom vedel za kosila.« »Ne bodi tečen Jerry, jih bom že preštela.« In jih, čeprav ne do konca. Takole približno na oko. Zgodilo se je, ko smo tri leta nazaj, če se ne motim, s KOP

obiskali cerkvico na poti v Slovenj Gradec k županu Zanoškarju, potem pa na večerjo v hotel. Ta glavni, Primož iz VABA, me poklicje in vpraša koliko nas prihaja, da bodo vedeli. Že v cerkvici štejem in štejem. Vsakokrat kdo manjka ali pa je preveč. Ko končamo z ogledom, se postavim k vrati in spet štejem. Pa spet nekdo manjka. Potem pa kar sporočim: »Po zadnjem štetju nas je ...,« številke se danes več ne spomnim.

Ali si poslala vabila tujim gostom? Ja sem poslala Hrvatom, Slovakinom, Makedoncem in Srbov. Ali so že potrdili? Bo Urad za informiranje delno pokril njihove stroške?

Meta, prosim pošlj si enkrat rezultate lanskega srečanja, da pripravim predlog za reprezentanco. Člani reprezentance, preverite veljavnost potnih listov. Veljati morajo vsaj šest mesecev potem, ko boste zapustili državo. Pošljite prosim skenirane mednarodne novinarske izkaznice in potne liste. Pošljti prošnjo za dodatno mesto na svetovnem. Si poslala? Sem. So odobrili? Še in še vprašanj, opravil, opozoril in podobnega se zgosti v tem zimskem času.

Priprava Race je sploh nekaj posebnega. Že kar nekaj let pripravim pregled vsega dogajanja v društvu in predlagam nosilce tem. Ko glavni urednik to potrdi, so vsi pisci in fotoreporterji o tem obveščeni. Tudi o tem, kdaj morajo prispevek oddati. Ha, ha, ha ... Čas teče, prispevok pa ni, razen redkih izjem. Čeplj je tak. Tako, ko so medalje na državnem prvenstvu podeljene, napiše in skupaj s foto pošuje. Potem pa letijo maili po celi Sloveniji. Napiši prosim, pošči na vašem koncu kakšno fotografijo in podobno. Kaj pa sponzorji? Ali so vsi? Kdo oglas v Raco, kdo samo logotip? In še in še. Če ne verjamete meni, pa vprašajte Sončka. S temle svojim pregledom 10 letnega obstoja DRUŠTVA ga tudi jaz že malo vlečem. Upam, da mi bo oprostil, ker sem nalogo dobila oziroma sem si jo sama izmisnila v zadnjem trenutku. Pa, da boste vedeli. Zaradi tega sem opravičila svojo odsotnost na predstavitvi priložnosti poštne znamke v bloku posvečene 70. obletnici zapore Ljubljane z bodečo žico. Torej sem naš skupni interes postavila nad tistega pred 70 leti in je danes še kako aktualen. Pa ne zamerite, ker ne morem iz svoje kože. Tudi iz tiste ne, da sem vas malo razvadila. Saj včasih res bentim, doma ali po telefonu, pa tudi med našimi druženji, potožim tudi svoji Špeli. A veste kaj mi pravi: »Mami, tiho bodi, sama si kriva, kaj si jih pa razvadila. Na koncu pa še, kaj bi pa počela brez njih? Boš sedela doma in objokovala svojo osamljenost?« Ne, to pa ne. Morda kdaj kasneje. Zato še ni napočil čas.

Na Golteh se bomo imeli fajn, pa tudi bentila ne bom. To oblijubim. Za špago, ki jih je bilo v desetih letih veliko, pa ne morem trditи zagotovo. Saj me poznate. Tako kot jaz vas.

ŠPAHCA

PS: Ne zamerite, da nisem napisala imena cerkvice. Nimam časa iskati po fasciklih. Čakata me dva fanta. Najprej Sonček, potem pa še Matevž, da ga peljem na sprehod.

EKOLOŠKO PRIJAZEN HOTEL

Vse topotne potrebe za ogrevanje in pripravo tople sanitarno vode hotela se zagotavlja iz obnovljivih virov, kot gorivo se uporablja biomasa v obliki leseni sekancev

Hotel je tudi ogrevan s biomaso.

Hotel ima tudi sončno elektrarno.

Prostori se prezračujejo z vračanjem odpadne topote.

Uvedli so sistem uporabe deževnice: v deževnih dneh sistem zbiranja deževnico s strehe in jo shranjuje v večjem rezervoarju, preko črpalk jo nato pošiljajo v omrežje za splakovanje sanitarij.

Čistilna naprava je zgrajena posebej za hotel, vse kanalizacijske odplake vodijo v njo, odplake predelajo v koristen proizvod.

Vse energetske procese hotela nadzorujejo preko osrednjega računalnika.

Zimska sezona na Golteh

FEBRUAR

4./ državno prvenstvo veteranov in častnikov Slovenske vojske
9. in 10./ tekmi veleslalom in tek na smučeh, SCIJ Slovenija, novinarji športniki
10. - 12./ valentinov vikend
17./ evropsko prvenstvo glasbenikov
20. - 24./ počitniško smučanje in deskanje

MAREC

8./ lady's day, dame smučajo brezplačno
10./ men's day, mučenisko presenečenje za moške
konec meseca srečanje ljubiteljev smučanja po starem, smuk na Golteh

medikem
skrb za zdravje

novitednik

Tomi

ZAHVALA

SCIJ Slovenija se iskreno zahvaljuje vsem sponzorjem in donatorjem, ki so nam pomagali pri organizaciji naših smučarskih srečanj lani, aprila 2010, ko smo se zbrali na "Kriteriju zadnjega snega" v Bovcu, športnih dni na Voglu, Krvavcu in na Golteh ter letošnjega, 44. (20. v samostojni Sloveniji) zimskega srečanja, ko se spet vračamo v Bovec. Pa tudi vsem sponzorjem in donatorjem, ki ste omogočili udeležbo ekip slovenskih novinarjev smučarjev na 57. zimskem srečanju Mednarodnega SCIJ v Argentini, konec avgusta meseca 2010 in na 58. zimskem srečanju novinarjev smučarjev v Kanadi, februarja letos:

Porsche Slovenija; Zavarovalnica Triglav; PS Mercator; DELO; Gorenje Velenje; Krka Novo mesto; Telekom Slovenija; Petrol; Raiffeisen banka; Premogovnik Velenje; Hotel Kanin; ATC Kanin; Urad vlade za komuniciranje; TEŠ Šoštanj; Zlatarna Celje; Sava Kranj; Zavarovalnica Maribor; HIT d.d. Nova Gorica; Zavarovalnica Adriatic Slovenica; ETA Cerkno; Smučarski Center Golte s hotelom; Žičnice Vogel; MobilTel; Kolektor Etra; Ydria Motors Podskrajnik; Kolektor group Idrija; Hidria Spodnja Idrija; LTO Sotoče; Elektro Primorska; Banka Koper; CGP Nova Gorica; Infrax; Karlo Močnik s.p.; Avtoprevoz Tolmin; NT&RC Celje; Grafika Gracer, Celje; Občina BOVEC; Avrido, družba za avtobusni promet in turizem; Vinska klet Goriška Brda, Dobro-

vo; Movia; Vinska klet Vipava; Vinarstvo Vedrialp iz Kojskega; Mlinostest Ajdovščina; Gostilna pri Lojzetu, Zemono; Gostilna Pod Lipco – Veselin Vujačić - Vesko; Turistična kmetija Klinec iz Mediane; Danilo Perše – Perš s Tminske friko, Kmetija Čargo iz Goriških Brd, Bojan Rot – Jošč; Hotel Mangrt in Hotel Boka; Tomaž Repič in Miha Sotlar, lastnika Črne ovce v Bovcu; Društvo 1313 iz Bovca, Folklorna skupina Bc iz Bovca; Atelje Vokal; Perutnina Ptuj; Mlekarna Planika Kobarid; Kmetija Kramar Zatolmin; Ekološka kmetija Lovrč Čadrg, Restavracija Prestreljenik na Kaninu in Tekaški servis Ponce iz Rateč.

Vsem iskrena hvala!

Slovenske novinarke
in novinarji smučarji

ŠALEŠKA LADY GA-GA RULES

Zimzeleno kraljestvo Belega zajca nad Mozirjem je te dni prizadela nova elementarna nesreča. Potem, ko si je idilična pokrajina nad Radegundo komajda opomogla od zelenih zim, šoštanjskih izpuhov, cvetenja jeklenic in invazije tirolskih pijavk, ki jih je z Mozirske planine pregnal še šaleški kosmatinec Medo s svojimi črnimi kameradi krti, ji zdaj grozi nova, menda najhujša katastrofa doslej.

Tja je namreč priletela jata vreščecih in opravljinov divjih rac. Okoliški prebivalci, ki jih je hudo znerviral vrišč pernate svojati, so sprva mislili, da gre za kakšne zablode oboževalke Strašnih Jožetov in drugih zvezdnikov televizijske turbo - razvedrilke Na zdravje, ki je oni dan obnorela ves alpski in podalpski živelj v tem koncu. Na takšno zmotno sklepanje jih je napeljalo to, da je iz krmišča na Golteh slišati tudi vreščanje: »Juhuhu! Na zdravljenje...« A se jim je hitro posvetilo, da je zadeva veliko bolj resna: da ne gre za kakšne navadne goske, temveč za posebno sorto rac, znanih po tem, da nesejo nenavadno rumena jajca, opravljajo in z glasnim gaganjem vznemirijo druge habitate v svojem okolju ter netijo šperit med njimi. Na njihovo početje so še posebej občutljivi goveda in druge živine, zaradi račjega gaganja pa rade zbezljajo tudi ovce in druga drobnica, ki jim gredo v tek njihova zapeljivo rumena jajca.

Na Mozirski planini se je račja nadloga ugnezdila ob napajalniku tamkajšnjega krmišča za turiste, kjer se osebki obeh spolov v glasnu vrišču ravšajo za živež in za mesta ob tekočem viru. Najbolj srboriti samci včasih tudi kavsnejo kakšno samico - seveda bolj na skrivaj, da opravljiva pernata druščina tega ne bi takoj razgagala širnemu alpskemu svetu. Šibkejši osebki, ki tega krutega naravnega boja za obstanek ne zmorejo, pa se prekopicujejo po okoliških snežnih zaplatah in pri tem zganjajo nič manjši vrišč. Z njim so surovo vrgle iz zimskega spanja tudi šaleškega Medota, ki se je na Golte prebukiral potem, ko so mu perkmandelci oni dan zakurili njegov muzejski brlog v dolini.

Oskrbnik krmišča, pastir Ernest, je šokiran: »To, da je kovačeva kobila vedno bosa, sem že slišal. Tega, da je raca vedno žejna, pa še ne! Hvala bogu, da naši snežni topovi ne delajo na vino in pivo, ampak na vodo, ki jo race zaenkrat še pustijo pri miru,« je zaupal reporterju našega rumenega lista, ki je priletel na Golte raziskat na nenavadem pojavi.

Zenakim, a manj senzacionalističnim namenom, so na kraj doganjana že prihiteli tudi ornitologi, zoosociologi in drugi strokovnjaki za vedenjske odklone perjadi, ki jim je že uspelo identificirati raco vodnico. Prve ugotovitve kažejo, da je pernato ad hoc koalicijo, zbrano z vseh podalpskih vetrov, sestavila in na Golte privlekla avtohtona šaleška raca, ki nosi obroček z napisom "L. Duška". Domačini so jo ljubkovalno poimenovali Šaleška lady Gaga. Tisti, ki jim njeno gaganje gre na živce, jetra in druge notranje organe, pa replicirajo, da je kvečjemu Lady Zgaga.

Račji rodoslovci poudarjajo, da šaleška Lady Gaga ni v nikakršnem sorodstvu s svojo odštekano ameriško soimenjakino, čeprav tudi sama povsod išče škandale – vendor takšne, v katerih ne nastopa ona, ampak drugi prebivalci šaleških in koroških mlakuž, po katerih silno rada brodi in meša mulj v že tako kalni vodi. Pri tem kljunom ščipa v rep tolste krapce in vidre ter z glasnim gaganjem sekira pijavke, paglavce in drugo vodno in obvodno golazen. Še v pozne večerne ure, ko vsa poštena perjad že spi na latah ali pred televizorji, se Lady Gaga zna dreti iz kakšne blatne mlakuže, kot da se bo svet podrl, da odmeva do Ljubljane. Velenjčani jo imajo na sumu, da je iz neke nepomembne muhe napihnila tudi razvpitega mastodonta, ki se pase ob njihovem jezeru. Še posebej vneto je zganjala vrišč in vtikal svoj radovedni kljun v zalito gradbeno jamo, ki si jo je dolgo leta lastila njena naravna sovražnica, sraka Hilda. Ko je že kazalo, da bo frčalo perje, se je jama izsušila, Hilda je odletela, Lady Gaga pa tudi – stikat in delat zgago po drugih mlakužah ob Paki, Mislinji in Meži. V njih se počuti kot v wellnessu s ponudbo »all inclusive«...

Očitno pa ji je zdaj tudi ob šaleških in koroških mlakah postal dolgčas in je sklenila svoj kljun in perje pomočiti še v turistično čredinko na Golteh. Za kratek čas pa je tja zvabila tudi pernate sorodnice iz drugih podalpskih mlakuž. Miru željni avtohtoni živelj na Mozirski planini se s strahom sprašuje, kaj bo: »Če se račja koalicija ne bo čim prej razletela, bomo tudi mi krvavo gagali!« Pastir Ernest pa se tolazi: »Če smo preživel teve veselico Na zdravljenje, ni vrag, da bomo tudi račjo veselico Na zdravljenje...«